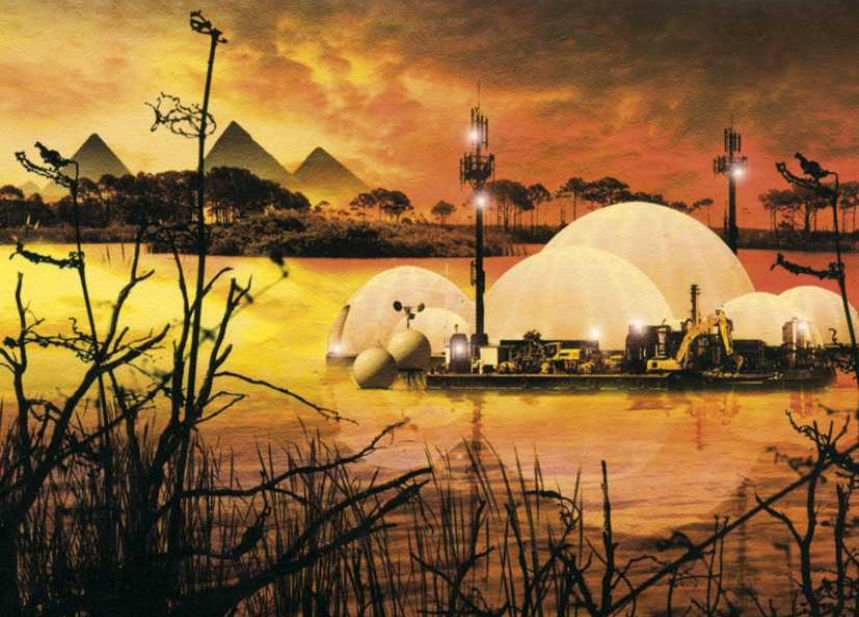

LINCOLN CHILD

TŘETÍ BRÁNA

skrývá tajemství, chráněné kletbou

TŘETÍ BRÁNA

TŘETÍ BRÁNA

LINCOLN CHILD

Přeložil Jiří Špalek

Věnováno Luchii

Vydalo nakladatelství BB / art s.r.o. v roce 2014

Bořivojova 75, Praha 3

Copyright © 2012 by Lincoln Child

All rights reserved.

Z anglického originálu *The Third Gate*

(First published by Doubleday, New York, 2012)

přeložil © 2013 Jiří Špalek

Redakce textu: Robert Kubánek

Jazyková korektura: Jan Řehoř

První elektronické vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-7461-721-8

AUTOROVA POZNÁMKA

Příprava k napsání *Třetí brány* se opírala o studium značného množství materiálů zabývajících se fakty. Egyptologové si však určitě povšimnou, že jsem neváhal pozměnit řadu dat, popisy obřadů, záležitostí víry a mnoho dalších stránek dějin starověkého Egypta, stránek jak obecného, tak specifického charakteru – to vše vzhledem k tomu, že jde o román. Sudd bezpochyby skutečně existuje, pozměnil jsem však různé geografické, politické a časové vztahy týkající se močálu, a přenesl jej do jakéhosi nadzemského místa, tak živě popisovaného v knize Alana Mooreheada *Bílý Nil*.

V každém případě je *Třetí brána* fikce a všechny postavy, události a jednotlivosti jsou vymyšleny.

Při práci na knize mi pomáhalo mnoho lidí. Zvláště chci poděkovat Jasonu Kaufmanovi za jeho nekonečnou trpělivost a nadšení. Dále chci poděkovat Robu Bloomovi, Douglasu Prestonovi, Gregu Tearovi a Eriku Simonoffovi.

Poznámka překladatele:

Jméno královny, autorem záměrně psané ve tvaru Niethotep, je uváděno v obecně přijatém tvaru Neithotep.

PROLOG

Lékař si vzal z bufetového stolu kelímek s kávou. Sáhl po nádobce se smetanou v prášku, stojící na stolku kousek od něj, pak si to však rozmyslel a do kávy si přilil trochu sójového mléka, které vyndal z otlučené laboratorní lednice. Zamyšleně přešel po podlaze pokryté linoleem k několika těžkým židlím, cestou si kávu míchal plastovým brčkem. Dveřmi pronikaly obvyklé zvuky – občasné nárazy kol invalidních vozíků a pojezdů nosítek, pípání a hučení přístrojů, do toho monotónní bzučení nemocničního interkomu.

Stážista Daguello, který zde pracoval již třetím rokem, ležel natažený napříč přes dvě židle s odřeným čalouněním, hubené ruce a nohy rozhozené, a tiše chrápal. No ovšem, pomyslel si doktor – Daguello dokáže v mžiku usnout v jakékoli nepohodlné poloze, horizontální i vertikální. Lékař se posadil vedle něj. Stážista otevřel jedno oko.

„Nazdárek, doktore,“ zamumlal. „Kolik je?“

Lékař pohlédl na hodiny na stěně, podél níž stála řada kovových šatních skříněk. „Deset pětáctýřicet.“

„Páni,“ zasténal Daguello. „Tak to jsem spal jen deset minut.“

„Stihnul jste aspoň něco.“ Doktor upil trochu kávy. „Noc probíhá v klidu.“

Daguello oko zase zavřel. „Dva infarkty myokardu. Otevřená fraktura lebky. Akutní císarský řez. Dvě střelná poranění, jedna z obětí je v kritickém stavu. Jedna popálenina třetího stupně. Zranění nožem, probodnutá ledvina. Jedna jednoduchá a jedna komplikovaná zlomenina. Starý pán postižený cévní mozkovou příhodou přímo na pojízdňích nosítkách. Předávkování oxycodonem. Předávkování amfetaminem. A to všechno“ – Daguello se odmlčel – „během posledních devadesáti minut.“

Doktor znovu upil trochu kávy. „Jak jsem říkal – noc je klidná. Ale berte to z té světlejší stránky: taky jste teď mohl obcházet pacienty v Massachusettské všeobecné nemocnici.“

Stážista se zamyslel. Po chvíli dodal: „Pořád to nedokážu pochopit, doktore. Proč děláte zrovna tohle? Každý druhý pátek se takhle obětovat a trápit se tady na pohotovosti? Teda – já si vybírat nemůžu, ale vy... takový vynikající anesteziolog?“

Lékař dopil kávu a kelímek hodil do koše. „V přítomnosti nadřízených krotíte svou zvědavost, prosím.“ Vstal. „Tak, a teď zpátky do boje!“

Vyšel na chodbu. Rozhlédl se – všude celkem klid. Právě když byl na cestě k jednomu z operačních stolů v oddělení akutního příjmu, nastalo kolem náhle rušno. Přiběhla k němu vrchní sestra. „Autonehoda!“ sdělila mu. „Jedna oběť, za okamžik ji přivezou. Připravila jsem úrazový operační sál dvě.“

Lékař se tam okamžitě vydal. Dveře zabzučely, otevřely se a dovnitř vjeli zdravotníci s nosítky, za nimi vešli dva policisté. Doktor okamžitě poznal, že jde o vážný případ – svědčily o tom různé pohyby zdravotníků, výrazy v jejich tvářích, krev na jejich oděvu a na obličejích; to vše budilo dojem, že mají zoufale naspěch.

„Žena, něco přes třicet!“ vybafl jeden ze zdravotníků. „Nereaguje!“

Lékař je mávnutím ruky vyzval, aby nosítka převezli na sál, a otočil se k praktikantovi, stojícímu opodál. „Obstarejte vozík s instrumenty!“ Praktikant přikývl, otočil se a spěchal splnit příkaz.

„A zavolejte Daguella a Corbina!“ zakřičel za ním ještě lékař.

Zdravotníci už vjížděli s nosítky do sálu číslo dvě, přirazili s nimi

k boku stolu a přešli na jednu stranu nosítek. „Ke mně,“ pronesla sestra. „Pozor na krční límec. Jedna, dva, *tři!*“ Pacientka se ocitla na stole, zdravotníci odstrčili nosítka stranou. Lékař zběžně pohlédl na pacientčinu bledou pleť, na vlasy skořicové barvy. Blůza, předtím bílá, byla nyní celá prosáklá krví. Kapky krve zůstaly i na podlaze, krvavá stopa se táhla zvenčí až do úrazového sálu.

Lékaře začal náhle zaplavovat znepokojivý pocit, jako kdyby mu mozkiem probíhal studený elektrický proud.

„Srazil ji opilý řidič,“ sdělil mu zdravotník. „Cestou sem měla jednu zástavu srdce.“

Přispěchali praktikanti, za nimi Daguello. „Máte její krevní skupinu?“ zeptal se lékař.

Stážista přikývl: „Typ nula.“

Všichni teď měli naspěch – připojovali monitory, chystali další infuzní hadičky a přivázeli vozíky s instrumenty. „Zavolejte do krevní banky, ať pošlou tři jednotky.“ Potom si lékař uvědomil, kolik krve viděl na lino-leu. „Ne – čtyři!“ opravil se.

„Intubační rourka je zavedena,“ zvolala sestra. V té chvíli přispěchal Corbin.

Daguello přešel k čelu stolu a pohlédl na nehybnou pacientku. „Vypadá cyanoticky.“

„Potřebuju analýzu krevních plynů,“ přikázal úsečně lékař. Jeho pozornost zaujalo ženino břicho, nyní odkryté a celé kluzké krví. Odstranil dočasný obvaz; uviděl hroznou rozsáhlou ránu, kterou sice zdravotníci ve spěchu sešili, nicméně stále silně krvácela. Otočil se k sestře a mlčky ukázal na krvácející místo. Sestra krev odsála tampony a lékař se na ránu podíval znovu.

„Masivní poranění břicha,“ pronesl. „Možná i subpulmonální pneumotorax. Bude nutná pericardiocentéza. Jak se jí to vůbec stalo, krucinál? Co airbag?“ zeptal se jednoho ze zdravotníků.

„Sklouzla pod něj. Palubní deska praskla vejpůl jako sirka a ona na ní zůstala viset. Museli prostříhat střechu, aby ji dostali ven. Hrozný

pohled, člověče, její porsche je úplně na placku, jak to do ní ten vožrala v SUV nabořil.“

Porsche. Studený elektrický proud v lékařově hlavě se náhle změnil v ostré, bodavé chvění. Napřímil se, aby viděl na hlavu pacientky, ve výhledu mu však bránil Daguello. „Výrazné poranění tupým předmětem,“ řekl Daguello. „Budeme muset udělat cétečko hlavy.“

„Tlak klesá, osmdesát na třicet pět,“ ozvala se sestra. „Pulzní oxymetr udává sedmdesát devět.“

„Udržujte kompresi!“ přikázal Daguello.

Krvácení bylo masivní, šok příliš silný – na to, aby zraněnou ženu zachránili, jim zbývala jen minuta či dvě. Vešla další sestra s infuzním stojanem a s krevními vaky. „Tohle nebude stačit,“ prohlásil lékař. „Budeme potřebovat kanylu s velkým průměrem, ta žena ztrácí krev moc rychle.“

„Jeden miligram epinefrinu,“ přikázal Corbin stážistovi.

Sestra sáhla do vozíku pro větší jehlu, uchopila ženinu bezvládnou paži a přitáhla si ji k sobě, aby mohla kanylu zavést. Lékařův pohled sklouzl na pacientčinu štíhlou, bledou ruku. Zdobil ji jediný prsten, snubní, platinový, s nádherným hvězdným safírem, zasazeným v černém poli; měl tak barvu americké whisky. Ze Srí Lanky, velmi drahý. To věděl najisto, protože jej sám kupoval.

Náhle se v operačním sále ozval výkřik: „Zástava!“ volala jedna ze sester.

Lékař zůstal okamžik bez hnutí, ochromený hrůzou; nedokázal uvěřit tomu, co vidí. Daguello se nyní otočil k jednomu ze stážistů a lékař konečně spatřil obličej zraněné ženy. Slepené a rozcuchané vlasy, otevřené oči hledící do prázdna, ústa a nos zakryté kyslíkovou maskou.

V ústech mu vyschlo. Nepatrně pohnul rty. „Jennifer,“ vypravil ze sebe chraptivě.

„Ztrácíme životní funkce!“ ozvala se sestra,

„Potřebujeme lidokain!“ zvolal Corbin. „Lidokain! Fofrem!“

Ochromení opadlo stejně náhle, jako přišlo. Lékař se prudce obrátil k sestře, která postávala vedle. „Defibrilovat!“ přikázal jí.

Rozběhla se do rohu místnosti a vozík otočila zpátky. „Nabíjím!“

Ke stolu přistoupil stážista, dal ženě injekci lidokainu a couvl. Lékař uchopil elektrody, ale ruce se mu nezvladatelně chvěly. To přece nemůže být pravda! Určitě je to jen sen, nic než zlý sen. Probudí se, bude sklesle sedět v bufetu a na židli vedle něj bude pochrupovat Daguello.

„Nabito!“ hlásila sestra.

„Ustupte!“ Lékař si uvědomoval, jak jeho hlas zní zoufale. Přítomní couvli, lékař přiložil elektrody na odkrytou zakrvácenou hrud' a zapnul defibrilátor. Tělo Jennifer se ztuhle napjalo a potom se zhroutilo zpátky na stůl.

„Rovná čára!“ vykřikla sestra, sledující životní funkce.

„Znovu nabít!“ přikázal lékař. Následovalo pípání, tiché a neodbytné, připojilo se ke kakofonii vykřikovaných příkazů.

„Hypovolemický šok,“ pronesl jen tak pro sebe Daguello. „Tady jsme neměli nejmenší šanci.“

Nesmysl, nic nevědí, říkal si lékař. Ta myšlenka jako kdyby se k němu donesla odkudsi z nekonečné dálky. *Nic nechápou.* Cítil, jak mu z koutku oka stéká po tváři slza.

„Nabito!“ zvolala sestra obsluhující defibrilátor.

Lékař znovu přiložil elektrody, tělo Jennifer sebou znovu škublo.

„Žádná reakce,“ poznamenal stážista stojící vedle lékaře.

„Konec,“ pronesl s povzdechem Corbin. „Asi to musíme vzdát, Ethane.“

Lékař odhodil elektrody a zahájil masáž srdce. Cítil, že tělo Jennifer nereaguje, je chladné a pod prudkými pohyby jeho rukou se jen nepatrně pohybuje.

„Zornice jsou nehybné a rozšířené,“ hlásila sestra u monitoru.

Lékař jí nevěnoval pozornost, masáž srdce prováděl s větší silou, ale i s narůstajícím zoufalstvím.

Zvuky ozývající se úrazovým sálem, zmatené a neustále zesilující, nyní tichly. „Nulová srdeční aktivita,“ pronesla sestra.

„Nezbývá vám než konstatovat smrt,“ řekl Corbin.

„Ne!“ odsekl lékař.

Všichni v sále si uvědomili, kolik úzkosti zní v jeho hlase.

„Ethane?“ ozval se váhavě Corbin.

Namísto odpovědi se lékař rozplakal.

Všichni kolem něho ztichli, někteří na něj nechápavě zírali, jiní v rozpacích uhýbali očima – všichni, až na jednoho stážistu. Otevřel dveře a tiše vyšel do chodby. Lékař stále plakal, věděl, kam stážista jde. Pro látku, kterou zesnulou pacientku přikryjí.

1

O TŘI ROKY POZDĚJI

Jeremy Logan vyrůstal ve Westportu a nyní přednášel na Yaleově univerzitě. Domníval se, že svůj domovský stát, Connecticut, dobře zná, avšak krajina, jíž nyní projížděl, byla pro něj něco jako objev. Mířil na východ, od Grotonu. Řídil se přitom instrukcemi, které mu přišly elektronickou poštou; odbočil na dálnici US 1 a potom, hned za Stoningtonem, pokračoval po US 1 Alternate k pobřeží šedivého Atlantiku. Projel Wequetequockem a přešel přes most, který vypadal stejně starý jako samotná Nová Anglie. Potom ostře odbočil doprava na dlážděnou, avšak nijak neoznačenou silnici. Řady malých obchůdků a motelů pro turisty náhle zůstaly kdesi vzadu. Minul ospalý záliv, v němž se na vodě pohupovaly ukotvené čluny lovců humrů. Potom vjel do stejně ospalé řemeslnické vísky. Byla to sice malá vesnička, ale lidé tu žili v klidu a bez starostí, měli tu obchod s rybářskými potřebami, kostel episkopální církve s věží snad třikrát vyšší, než bylo třeba. Domky měly šedé šindelové střechy, kolem domků byly úhledné, bíle natřené laťkové ploty. Nikde žádná mohutná SUV, žádné registrační značky jiných států. Lidé seděli na lavičkách nebo se vykláněli z oken, a když projížděl kolem, mávali mu. Dubnové slunce mělo sílu, mořský vzduch byl čirý a ostrý. Nad vchodem na poštu visela tabule, jež mu sdělovala,

že se nachází v Pevensey Pointu, počet obyvatel 182. Così mu tu neodbytně připomínalo Hermana Melvilla.

„Karen,“ řekl, „kdybys bývala někdy viděla tohle místo, tak tu chatu v Hyannisu bychom nikdy nekupovali.“

Jeho žena sice již před lety zemřela na rakovinu, Logan s ní však občas takto rozmlouval. Obvykle – nikoli však pokaždé – to samozřejmě byl spíš monolog než rozhovor. Zprvu takto hovořil, jen pokud si byl jistý, že ho nikdo neuslyší. Později – když se to, co začalo jako intelektuální koníček, pozvolna měnilo v jakousi profesi – už na diskrétnost tolik nedbal. Nyní, vzhledem k tomu, čím se živil, lidé celkem očekávali, že bude tak trochu podivín.

Asi tři kilometry za městečkem, přesně tak, jak udávaly instrukce, odbočovala doprava úzká silnička. Logan se tak ocitl v lesíku borovic virginských, rostoucích z písčité půdy. Borovice zanedlouho zmizely a vystřídaly je žlutohnědé duny, jež končily u kovového mostu vedoucího na plochý, široký ostrov, zasahující až do úžiny Fishers Island Sound. I z téhle vzdálenosti Logan rozeznal na ostrově nejméně desítku budov, všechny z červenohnědého pískovce. Uprostřed stály tři velké čtyřpatrové budovy připomínající ubytovny, uspořádané paralelně, jako kostky domina. Na konci ostrova se nacházela prázdná vzletová dráha s nezpevněným povrchem, zčásti skrytá za různými stavbami. A za tím vším se prostíral oceán a rýsovala se tmavě zelená čára Rhode Islandu.

Po půl druhém kilometru Logan dojel k vrátnici před mostem. Strážnému uvnitř ukázal vytištěný e-mail s instrukcemi. Strážný se jen usmál a mávnutím ruky ho poslal dál. Vedle vrátnice, nákladné, přitom však celkem nenápadné a navenek skromné stavby, byla tabule s nápisem CSPŽ.

Logan přešel přes most, minul budovu, jež stála stranou od ostatních, a zahrnul na parkoviště. Bylo nečekaně velké, stálo tu snad padesát aut a bylo tu místo nejméně pro padesát dalších. Logan zajel na jedno z parkovacích míst a vypnul motor. Zůstal však sedět v autě a znovu si přečetl e-mail.

Jeremy,

potěšilo mě – a ulevilo se mi –, když jsem se dozvěděl, že jsi nabídku přijal. Také mám radost, že jsi prokázal tak pružný přístup, protože, jak už bylo řečeno dříve, v žádném případě nelze odhadnout, jak dlouho Tvoje pátrání potrvá. V každém případě dostaneš náhradu přinejmenším za dva týdny, a to takovou, jakou sis určil. Mrzí mě, že Ti zatím nemohu sdělit víc podrobností, ale na to sis pravděpodobně už zvykl. A musím Ti říct, že se už nemůžu dočkat, až Tě po tak dlouhé době zase uvidím.

Instrukce, jak se do Centra dostaneš, máš dole. Budu na Tebe čekat osmnáctého dopoledne. Vyhovovat bude kterákoli doba mezi desátou a dvanáctou. A ještě něco: až Tě zasvěti do projektu, až „budeš na palubě“, možná už nepůjde nikam telefonovat. Takže, prosím, dej si záležet na tom, aby sis před příjezdem sem vyčistil stůl a vyřídil všechny záležitosti. Těším se na osmnáctého!

Zdraví

E. R.

Logan pohlédl na hodinky: jedenáct třicet. Převracel list se zprávou v rukou. *Možná už nepůjde nikam telefonovat.* Proč ale? Třeba proto, že vysílací věže nestačí pokrýt signálem místa za malebným Pevensy Pointem? Přesto však to, co stálo ve zprávě, bylo pravda: na *to* si skutečně „už zvykl“. Ze sedadla pro spolujezdce sebral velkou plátěnou brašnu, zprávu do ní zastrčil a vystoupil z auta.

Recepce v jedné z budov, připomínajících ubytovny, byla skrovná, Loganovi vnucovala představu přijímací kanceláře v nemocnici nebo na klinice. Pár židlí, stoly a na nich časopisy a noviny, na stěnách, vymalovaných béžovou barvou, tu a tam olejomalba neznámého umělce. Jediný stůl, u něj žena něco mezi třicítkou a čtyřicítkou. Na stěně za ní písmena CSPŽ, opět bez jediného náznaku, co asi tak můžou znamenat.

Logan sdělil ženě své jméno. Pohlédla na něj napůl zvědavě, napůl stísněně. Posadil se na jednu ze židlí, domníval se, že bude čekat

dlouho. Sotva si však vzal ze stolu nové číslo časopisu *Harvard Medical Review*, dveře naproti stolu recepční se otevřely a vyšel z nich Ethan Rush.

„Jeremy!“ Široce se usmál a podal mu ruku. „Moc ti děkuju, žeš přijel!“

Logan mu potřásl rukou. „Ethane, moc rád tě zase vidím!“

S Rushem se neviděl patnáct let, od doby, kdy pracovali v nemocnici Johnse Hopkinse. Logan se tehdy připravoval na postgraduální studium, Rush studoval na lékařské fakultě. Muž, který nyní před Loganem stál, si uchoval podivuhodně mladistvý vzhled, o tom, že čas přece jen běží, svědčilo pouze pár jemných vrásek v koutcích očí. Už jen samotný stisk jeho ruky na Logana pozoruhodně silně zapůsobil – jako kdyby Rush měl za sebou nějaký otřesný zážitek. A budil dojem, že je téměř posedlý odhodláním splnit jakýkoliv úkol, který si stanovil.

Doktor Rush se rozhlédl po recepci. „Přivezl sis zavazadla?“

„Mám je v autě, v kufru.“

„Dej mi klíčky, někoho pro ně pošlu.“

„Je to Lotus Elan S čtyři.“

Rush hvízdal. „Ten roadster? Který ročník?“

„Devatenáct set šedesát osm.“

„Prima! Dohlédnu na to, aby s ním zacházeli v rukavičkách.“

Logan vylovil z kapsy klíčky. Rush si je vzal, předal je recepční a šep-tem jí sdělil jakési instrukce. Potom Logana pokynem ruky vyzval, aby šel s ním.

Vyjeli výtahem do horního poschodí. Rush vedl Logana dlouhou chodbou; byla tu slabě cítit jakási čistící kapalina a chemikálie.

Podobnost s nemocnicí byla stále zřejmější – jenomže jako kdyby to byla nemocnice bez pacientů. Těch pár lidí, kteří prošli kolem, mělo na sobě civilní oblečení, pohybovali se pěšky, „po svých“, a zcela zjevně byli zdraví. Logan cestou zvědavě nahlížel do otevřených dveří. Viděl poradní místnosti, velkou prázdnou posluchárnu s místy pro dobrou stovku lidí, laboratoře přeplněné přístroji, knihovnu, zřejmě příruční, plnou časopisů, a s počítačovými terminály. Podivnější bylo, že uviděl několik zjevně identických místností, v každé stálo jediné lůžko. Bylo

úzké, vedly k němu desítky, ne-li stovky kabelů, jež lůžko spojovaly s monitorovacími přístroji. Ostatní dveře byly zavřené, malá okna zakrývaly záclony. Cestou po chodbě Logana s Rushem minula skupina mužů a žen v bílých laboratorních pláštích. Na Logana jen beze slova pohlédli, Rushovi pokývli na pozdrav.

Došli ke dveřím s nápisem ŘEDITEL. Rush je otevřel a pokynem Logana vyzval, aby šel dál do předpokoje. Seděly tu dvě asistentky, stála tu spousta knihovniček. Potom oba vešli do vkusně vymalované soukromé pracovny. Byla vybavená skromně, naprostý protiklad přecpaného předpokoje. Na třech stěnách visely prosté postmoderní malby – převládaly na nich studené odstíny modré a šedé. Čtvrtá stěna byla celá prosklená, nyní ji zakrývaly stažené žaluzie.

Uprostřed místnosti stál stůl z týkového dřeva, s deskou nablýskanou do oslňujícího lesku. U stolu stála dvě kožená křesla. Rush se do jednoho z nich posadil, Loganovi ukázal na druhé.

„Mohu ti něco nabídnout? Kávu, čaj, sodovku?“ otázal se.

Logan mlčky odmítl.

Rush si přehodil nohu přes nohu. „Jeremy, musím být upřímný,“ začal. „Nebyl jsem si jistý, že budeš ochoten ujmout se té záležitosti, uvážím-li, jak jsi zaneprázdněný... a taky to, jak jsem byl skoupý na slovo tam, kde šlo o podrobnosti.“

„Nebyl sis jistý – ani když uvážíš výši odměny, kterou jsem si určil?“

Rush se usmál. „To je pravda – tvoje odměna je zajisté zdravě vysoká. Jenže tvoje... nu, říkejme tomu práce... se v nedávné době změnila, je teď dost významná.“ Na okamžik se odmlčel. „Jak že jí teď říkáš?“

„Jsem záhadolog.“

„No jo – správně. Záhadolog.“ Rush se na Logana zkoumavě zadíval. „A je pravda, že jsi zdokumentoval existenci lochnesské nestvůry?“

„Co se týče tohoto pověření, o tom by sis musel pohovořit s mým klientem, Edinburghskou univerzitou.“

„Dobře mi tak, nemám se zbytečně vyptávat.“ Rush opět chvilku mlčel. „Když už mluvíme o univerzitách – ty přece jsi profesor, ne?“

„Dějiny středověku. Yaleova univerzita.“

„A co si myslíš o té své druhé profesi na Yaleu?“

„Aby na sebe člověk upozornil – to není nikdy problém. Pomáhá to k získání širších možností, jak se uplatnit.“ Logan přeběhl zrakem po pracovně. Často se stávalo, že jeho noví klienti raději zaváděli řeč na to, co už vykonali, oddaloval se tak hovor o jejich současných problémech.

„Vzpomínám si na ty... na *šetření*, co jsi ještě ve škole dělal v Peabodyho ústavu a v laboratoři aplikované fyziky,“ navázal Rush. „Koho by napadlo, že to povede až k tomuhle?“

„Mě teda určitě ne.“ Logan neklidně poposedl. „Takže: povíš mi konečně, co znamená ta zkratka CSPŽ? Nikde tady kolem nevidím nic, co by napovídalo, co to je.“

„Však si taky držíme karty pěkně u těla. Je to Centrum pro studium posmrtného života.“

„Studium posmrtného života,“ opakoval po něm Logan.

Rush přikývl. „Centrum jsem založil před dvěma roky.“

Logan na něj udiveně pohlédl. „Centrum jsi založil *ty*?“

Rush se zhluboka nadechl, po tváři mu přeběhl nepatrný, smutný úsměv. „Podívej, Jeremy, ono je to takhle: Před více než třemi lety jsem pracoval na urgentním příjmu a právě v době, kdy jsem měl službu, tam zdravotníci přivezli mou ženu Jennifer. Měla hroznou autonehodu a vůbec nereagovala na podněty. Zkoušeli jsme všechno – masáž srdce, elektrody –, ale bylo to beznadějně. Byl to nejhroznější okamžik v mém životě. Byl jsem u toho, a nejenže jsem ji nedokázal zachránit... ale čekalo se ode mě, že budu konstatovat její smrt.“

Logan soucitně přikývl.

„Jenomže jsem to neudělal. Nedokázal jsem se k tomu odhodlat. I přes rady asistujících lékařů jsem se rozhodl vykonat přímo hrdinský čin.“ Rush se naklonil dopředu. „A... Jeremy, ona se z toho *dostala*! Nakonec jsem ji oživil, čtrnáct minut poté, co se úplně zastavily všechny její mozkové funkce.“

„Jak se to stalo?“

Rush jen rozhodil ruce. „Byl to zázrak – nebo to v té době jako zázrak vypadalo. Něco tak úžasného si dokážeš jen těžko představit, bylo to jako prozření, něco, co ti úplně změní život. Dostat ji zpátky z pokraje smrti...“ Na chvíli se odmlčel. „V tu chvíli mi spadly šupiny z očí; náhle se přede mnou otevřela perspektiva mé další práce. Odešel jsem z nemocnice v Rhode Islandu, zanechal jsem i své praxe anesteziologa a od té doby se zabývám jen studiem zážitků lidí, kteří přežili klinickou smrt.“

Událost, která člověku úplně změní život, přemítal Logan. Nahlas řekl: „Studiem posmrtného života.“

„Přesně tak. Dokumentací různých relevantních projevů, a to ve snaze tenhle jev analyzovat a kodifikovat. Divil by ses, kolik lidí se už dostalo na samu hranici mezi životem a smrtí, a zvlášť by tě ohromilo, kolik toho jevy, kterými prošli, mají společného. Jakmile se jednou od hrany té propasti vrátíš, už nikdy nejsi to, cos byl předtím. Asi uhádneš, že to je něco, co neseš v sobě – a co společně s tebou nesou osoby, které miluješ.“ Gestem ruky obsáhl celou pracovnu. „Sehnat peníze na Centrum, na všechno tohle, nedalo skoro žádnou práci, spousta lidí, kteří se ocitli na pokraji smrti, vášnivě touží s někým se o své zážitky podělit a dozvědět se víc o tom, co by mohly znamenat.“

„Takže co přesně Centrum dělá?“ otázal se Logan.

„V podstatě jsme malá komunita lékařů a výzkumníků – většinou těch, kdo se dostali do styku s lidmi, kteří se vrátili z druhého břehu.“ Zveme sem lidi, kteří přežili klinickou smrt, a žádáme je, aby tu pár týdnů nebo i měsíců zůstali a aby přesně zdokumentovali, co se jim stalo. Taky projdou celou řadou různých testů.“

„Testů?“ zajímal se Logan.

Rush přikývl. „Ačkoliv tu pracujeme teprve osmnáct měsíců, už máme za sebou rozsáhlý výzkum – a dospěli jsme k celé řadě zjištění.“

„Ale jak říkáš, zachovávejte kolem celé věci hodně hluboké mlčení.“

Rush se usmál. „Určitě si dovedeš představit, co by řekli ti dobráci v Pevensey Pointu, kdyby věděli, kdo po nějaké době převzal starou výcvikovou základnu Pobřežní stráže a proč.“

„Jo, dovedu.“ Řekli by, že si zahráváte s osudem, pomyslel si Logan. *Pletete se do života lidem, kteří se vrátili z říše mrtvých.* Nyní již začínal mít určitou představu, proč vyvstal požadavek zajistit si jeho odborné znalosti. „Takže co přesně se tady děje, a čím vám můžu přispět?“

Na Rushově obličeji se na okamžik objevil výraz údivu. „Ale tys to špatně pochopil. *Tady* se neděje nic.“

Logan se zarazil. „Máš pravdu – opravdu jsem to špatně pochopil. Jestli ale problém, který tě tíží, není tady, proč jsi mě zval právě sem?“

„Omlouvám se, že ti dávám tak vyhýbavé odpovědi, Jeremy. Jakmile tě ale vezmeme na palubu, jak se říká, můžu ti povědět víc.“

„Ale já už *jsem* na palubě – přece tady, ve tvém Centru.“

Po jeho slovech Rush vstal a přešel k zadní stěně. „Kdepak, ještě nejsi.“ Jediným pohybem otevřel žaluzie. Ukázala se prosklená stěna a za ní polní letiště, jehož si Logan povšiml už cestou sem. Odtud, z tohoto vyvýšeného místa, viděl, že vzletová dráha vůbec není prázdná. Stál na ní štíhlý, elegantní Learjet 85, leskl se v záři poledního slunce. Rush na něj ukázal prstem.

„Teprve až budeš na palubě *tamhletoho*.“

2

V letadle bylo pět lidí – dvoučlenná posádka, Logan, Rush a jeden pracovník CSPŽ. Měl s sebou dva laptopy a několik složek naditých listinami s laboratorními výsledky. Krátce po startu se doktor Rush omluvil a odešel dozadu pohovořit si s ním. Logan vytáhl čerstvé vydání časopisu *Nature* a pátral v něm po zprávách o nejnovějších objevech – případně o něčem, co se vymyká z běžného života –, čemkoliv, co by ho mohlo zajímat z hlediska jeho profese. Po nějaké době na něj padla ospalost; odložil časopis a zavřel oči, že si na pár minut zdřímne. Jenže když se probudil, venku byla tma. Po dlouhém, hlubokém spánku si připadal dezorientovaný, jeho mozek jako kdyby plaval v mlze. Rush seděl na vedlejším sedadle.

„Kde to jsme?“ zeptal se ho Logan.

„Přilétáme na Heathrow.“ Rush pokývl hlavou směrem ke svému zaměstnanci, který stále seděl vzadu. „Omlouvám se – stejně jako ty, ani já sám nevím přesně, jak dlouho budu pryč. A musel jsem ještě vyřídit pár záležitostí týkajících se CSPŽ, které nemůžou počkat, až se vrátím.“

„To je v pořádku.“ Logan vyhlédl ven na světla Londýna dole pod nimi. Připomínala žlutou přikrývku. „Tady končíme?“

Rush zavrtěl hlavou. „Víš,“ pronesl s úsměvem, „připadalo mi trochu

divné, jak jsi nastoupil do letadla a vůbec na nic ses nevyptával. Čekal jsem, že budeš chtít nějaké vysvětlení, abys věděl, do čeho vlastně jdeš.“

„V mé profesi člověk hodně cestuje. Pas mám vždycky u sebe.“

„Ano – to jsem se dočetl v jednom článku o tobě, proto jsem ti ani nepřipomněl, aby sis jej vzal.“

„Za posledních šest měsíců jsem byl v několika cizích zemích – Sri Lance, Irsku, Monaku, Peru, Atlantic City...“

„Atlantic City není cizí země,“ rozesmál se Rush.

„No, mně tak připadalo.“

Letadlo přistálo a rolovalo k soukromému hangáru. Rushův zaměstnanec tam vystoupil i se svými laptopy a složkami; vrátí se dopravním letadlem do New Yorku. Learjet doplňoval palivo, Rush s Loganem si mezitím dali lehkou večeři. Když learjet opět vzlétl, Rush se znovu posadil vedle Logana. V ruce držel kufrík z černé kůže.

„Ukážu ti jeden obrázek,“ začal. „Myslím, že až ho uvidíš, vysvětlí se tím nutnost držet věci v tajnosti.“ Kufrík pootevřel, zalovil uvnitř, vydal výtisk *Nature* a ukázal jej Loganovi.

Na obálce byl portrét, hlava muže něco po padesátce. Husté vlasy, předčasně bílé jako sníh, měly uprostřed pěšinku. Působilo to podivně anachronicky, Loganovi ten portrét vzdáleně připomínal snímek žáka anglické soukromé školy z viktoriánské doby – Etonu, Harrowu nebo Rugby. Muž byl hubený, jeho hubenost ještě zvýrazňovalo silné zadní osvětlení. Měkké, téměř ženské rysy obličeje ostře kontrastovaly s pletí nezvykle zhrublou působením slunce a větru. Ačkoliv se muž neusmíval, v modrých očích, upřeně hledících do objektivu aparátu, jako kdyby se skrýval pobavený výraz, snad vyvolaný jakýmsi vtípem, který je srozumitelný jen jemu a o který se nemíní podělit s ostatními.

Logan tu tvář poznal – a jak Rush sliboval, mnoho z onoho tajemství se náhle objasnilo. Tvář patřila H. Porteru Stoneovi, bezesporu nejznámějšímu – a rovněž daleko nejbohatšímu – lovcí pokladů na světě. Logan však usoudil, že výraz „lovec pokladů“ nebude vůči Stoneovi tak docela spravedlivý. Stone byl archeolog a tento obor vyučo-

val na Kalifornské univerzitě – před tím, než byly v mezinárodních vodách objeveny dvě potopené španělské lodě z flotily Plata. Potopily se v roce 1648, když se plně naložené stříbrem, zlatem a drahokamy, vracely ze španělských kolonií domů. Díky nim Stone nejenže doslova přes noc úžasně zbohatl, ale rovněž se proslavil. Jeho sláva ještě vzrostla zásluhou dalších objevů – inckého mauzolea a pokladu ukrytého v průsmyku dvaatřicet kilometrů od Machu Picchu. Pak přišly na řadu rozsáhlé vykopávky v ruinách na kopci ve Velkém Zimbabwe, kde byly nalezeny stély z mastku, jejichž hlavice představovaly sochy ptáků. Mezi další nálezy pak patřily sochy zvířat a lidských postav, vyřezané z téhož materiálu. Potom došlo i na další objevy, následující pozoruhodně rychle jeden za druhým. *Jaká další naleziště předmětů pocházejících z dávných civilizací vydrancuje příště?* ptal se nápis, překrývající celou obálku časopisu.

„A my teda někam tam letíme?“ optal se nevěřičně Logan. „Je to honba za pokladem? Nebo archeologické vykopávky?“

Rush přikývl. „Trochu od obojího. Stoneův nejnovější projekt.“

„A ten projekt je co?“

„Už tě nebudu dlouho udržovat v nevědomosti.“ Rush znovu otevřel kufřík. Logan ještě zahlédl, jak lékař zastrčil časopis pod tenký svazek listin. Byl to jen okamžik, Logan si však stačil povšimnout, že listiny jsou nejspíš celé popsané hieroglyfy.

Rush kufřík zavřel. „Co ti *můžu* povědět – tohle je jeho zatím největší expedice. A taky nejtajnější. Kromě toho, že jako obvykle je nutné pracovat nepozorovaně, jsou tu taky jisté... neobvyklé logistické záležitosti.“

Logan přikývl. Tohle ho nijak nepřekvapilo: Stoneovy expedice nabývaly stále víc a víc na významu, přitahovaly na sebe značnou pozornost jak zvědavého tisku, tak různých lidí, kteří by se rádi k jeho činnosti přitřeli. Stone nyní přestal dohlížet na svou práci osobně, bylo o něm známo, že se drží stranou od lidí a své expedice řídí *à la distance*, často odněkud z druhé poloviny zeměkoule. „Musím se tě na něco

zeptat: Jaký vlastně máš *ty* na tomhle zájem? S tvým Centrem pro studium posmrtného života to přece nemůže mít nic společného! Všechna ‚těla‘, která Stonea zajímají, jsou naprosto *jistě* mrtvá. *Dávno* mrtvá.“

„Jsem něco jako vojenský lékař expedice. Ale mám na tom všem ještě další, už ale ne tak přímý zájem.“ Rush se odmlčel. „Podívej, opravdu nemám v úmyslu hrát si na tajnůstkáře. Jisté věci se prostě nemůžeš dozvědět, dokud nejsi skutečně na naší straně. Ale říkám ti, že co se týče těchhle vykopávek, jsou tu jisté... no – *zvláštní* aspekty, které vyplávaly na povrch někdy minulý týden. A právě ty se týkají tebe.“

„Fajn. Pak ti tedy položím otázku, na kterou mi možná můžeš odpovět. Tam v pracovně ses zmínil o tom, že před tím, než jsi založil Centrum, jsi byl anesteziolog. Pak tedy – jak to, že jsi měl službu na úrazovém sále zrovna ten den, kdy tam přivezli tvou manželku? Něco jako služby na akutním příjmu jsi přece měl mít už celé roky za sebou.“

Úsměv se z Rushovy tváře vytratil. „Tuhle otázku jsem dostával pořád... tedy před tím, než Jennifer prošla klinickou smrtí. Takové otázky jsem vždycky stručně odbýval. Je fakt, Jeremy, že jsem se původně specializoval na práci v oddělení akutního příjmu. Ale nějak jsem se nedokázal smířit s pohledem na smrt. Divné, co?“ pronesl. „Jistě... dokázal jsem se klidně zabývat případy úmrtí, kde šlo o přirozené příčiny – rakovinu, zápal plic, nefritidu. Ale náhlá, násilná smrt...“

„Pro lékaře pracujícího na akutním příjmu je to docela určitě něco jako mezník,“ poznamenal Logan.

„Máš pravdu. Strach ze smrti – tedy tím myslím, když s ní přicházíš do styku – byl právě důvod, proč jsem změnil obor a stal se anesteziologem namísto doktorem na akutním příjmu. Ale pořád jsem to měl před očima. Útěk mi nijak nepomohl, musel jsem dokázat pohlédnout smrti do očí. A abych takříkajíc nevypadl z praxe, každý druhý týden jsem pracoval na akutním příjmu; bylo to pro mě něco jako žíněná košile.“

„Nebo jako Mithridatés.“

„Kdo?“

„Mithridatés Šestý, pontský král. Žil v neustálém strachu, že bude

otráven, proto se pokoušel čelit té hrozbě tím, že si každý den vzal nízkou, subletální dávku jedu, až si na něj jeho tělo přivyklo.“

„Brát jed, aby si člověk vypěstoval vůči němu imunitu... Něco podobného tomu, co jsem dělal já,“ poznamenal Rush. „Jenže po tom případě s manželkou jsem lékařské praxe zanechal úplně a založil jsem kliniku. Vzdal jsem se snahy bojovat proti svému odporu vůči pohledu na smrt, namísto toho jsem z něj udělal cosi kladného: studuji osobnost těch, kdo vyklouzli z její náruče.“

„Musím se tě na něco zeptat: proč zakládat svou vlastní kliniku? Tedy – domnívám se, že organizací zabývajících se otázkami klinické smrti, stavů blízkých smrti, už existuje několik. Studenti v posledním ročníku si přednášky o klinické smrti a téma ‚studium lidského vědomí‘ zapisují jako hlavní předmět.“

„To je pravda, jenomže žádná z těch organizací není tak velká, tak centralizovaná nebo tak úzce zaměřená jako CSPŽ. A kromě toho naše činnost zahrnuje některé zcela unikátní oblasti a zaměření výzkumu.“

Rush se omluvil a rozhovor ukončil; Logan se otočil k oknu a zadíval se ven do tmy. Noc byla jasná, krátký pohled na souhvězdí mu potvrdil, že letí na východ. Jenže kam přesně? Porter Stone vysílal své expedice snad do všech koutů světa – do Peru, Tibetu, Kambodže, Maroka. Ten člověk měl to, co média ve zprávách s oblibou nazývají Midasův dotek: každý jeho projekt se proměnil ve zlato.

Logan chvíli přemítal o Rushově kufříku a připomínal si lesk papíru popsaného hieroglyfy. Potom zavřel oči.

Když se znovu probudil, bylo ráno. Protáhl se, zavrtil se na sedadle a znovu vyhlédl oknem. Nyní uviděl dole širokou hnědou řeku, jejíž břehy lemovaly úzké pásy zeleně. Dál za nimi byla jen vyprahlá země. Vzápětí doslova ztuhl – v dálce, na samém obzoru, spatřil s ničím nezaměnitelný monolitický úvar: pyramidu.

„To jsem mohl tušit,“ zahučel tiše jen tak pro sebe.

Rush seděl na druhé straně uličky. Když Logana zaslechl, pohlédl na něj.

„Jsme v Egyptě,“ konstatoval Logan.

Rush přikývl na souhlas.

Logan i přes svůj pečlivě pěstovaný stoicismus pocítil, jak jím projel záchvěv vzrušení. „Já vždycky chtěl pracovat v Egyptě!“

Rush si povzdechl – napůl pobaveně, napůl snad lítostivě. „Musím tě ale zklamat, doktore Logane. Ono se to celé totiž netýká výhradně přímo samotného Egypta.“

3

V Káhiře byl Logan jen jednou, jako student posledního ročníku, kdy dokumentoval pohyb fríských vojáků během páté křížové výpravy. A připadalo mu – zatímco jeli po dálnici z letiště –, že zde pořád ještě jezdí všechna ta auta, která tu viděl před dvaceti lety. Staré fiaty a Mercedesy Benz s pomačkanými plechy a rozbitými reflektory; vozy se v divokém zmatku cpaly jeden přes druhý, každý si podle potřeby skoro ve stovce vynucoval a přisvojoval svůj vlastní jízdní pruh. Logan s Rushem měli rzí prožrané autobusy, které tak tak že držely pohromadě. Lidé v nich nedbali na nebezpečí, přidržovali se prázdných rámců, kde bývaly dveře, málem přitom vláli ve vzduchu. Nyní Logan rovněž spatřil skoro poslední modely evropských sedanů, nablýskané a téměř všechny černé. Až na tyto výjimky provoz na dálnici vypadal jako horečný anachronismus, jako časová kapsle z dávnověku.

Oba muži seděli na zadním sedadle a mlčky sledovali okolí. Logan nechal zavazadla v letadle. Jejich řidič – místní člověk s renaultem jen o maličko méně věkovitým než ostatní auta kolem – se zkušeně propletl bludištěm silnic vedoucích k letišti a nyní mířil do samotné Káhiry. Vozovky vroubily bloky pětioschodových betonových budov barvy hořčice. Na balkonech viselo a sušilo se prádlo, okna stínily plátěné

markýzy se směsicí všemožných reklam. Ploché střechy byly posázené parabolickými anténami, z jedné budovy na druhou visely kabely, bylo jich tolik, že se ani nedaly spočítat. Ve vzduchu se vznášela jemná pomerančová vůně. Vedro a slunce na bezmračné obloze byly nemilosrdné. Logan se vyklonil úplně staženým oknem ven a zajímavě vdechoval vzduch ztěžklý spaliny.

Doktor Rush vyhlédl ven také. „Čtrnáct milionů lidí,“ poznamenal. „Natěsnaných na pěti stech dvaceti čtverečních kilometrech.“

„Když Egypt není cílem naší cesty, co tu tedy děláme?“

„Je to jen krátká zastávka. Před polednem budeme zase v letadle.“

Blížili se k centru; sjeli z dálnice na místní silnice. Provoz tu ještě zhoustl. Před každou další křižovatkou měl Logan dojem, že se blíží k Lincolnovu tunelu pod Hudsonem – do jednoho či dvou jízdních pruhů se drala desítka aut najednou. Ulice zaplavovali chodci, využívali dopravní zácpu a přecházeli vozovku, jak koho napadlo, autům se vyhýbali o pouhé centimetry. Nejspíš nějakým zvláštním řízením osudu nedocházelo k žádným vážným úrazům. Domy v centru nebyly o nic vyšší, jen jejich architektura byla zajímavější, jakýmsi podivným způsobem působila jako reminiscence pařížské čtvrti Rive Gauche. Všude byla stále výrazněji znát bezpečnostní opatření: policisté v černých uniformách v budkách na křižovatkách, betonová opevnění před hotely a obchodními domy jako ochrana proti útokům aut naložených výbušninami. Projeli kolem amerického velvyslanectví; vypadalo jako pevnost, ježící se hlavními zbraní, trčícími z kulometných hnízd.

Po několika minutách auto náhle zajelo k obrubníku a s trhnutím zastavilo. „Jsme na místě,“ oznámil Rush a otevřel dveře.

„Kde to je – ,na místě‘?“

„Egyptské muzeum v Káhiře,“ odpověděl Rush. Vystoupil z auta.

Logan vystoupil za ním. Obezřetně se vyhýbal lidem, aby se na něj ne tlačili, dával si pozor na auta projíždějící těsně kolem něho; div, že se o něj neotřela a nepovyřádila mu košili z kalhot. Zvedl zrak k impozantní červené fasádě muzea, tyčící se za nádvořím, prostírajícím se před vchodem.

Zde už byl také, když studoval materiály pro absolventskou práci. Chvějivé napětí, které poprvé pocítil již v letadle, se nyní hlásilo silněji.

Přecházeli přes nádvoří, odbývali prodavače různých tretek, kteří vyvolávali, že prodávají pyramidy, které ve tmě svítí, nebo velbloudy na baterii. Logana zasypávala ze všech stran arabština s kadencí připomínající střelbu rychlopalných zbraní. Oba prošli řetězem strážů, rozestavených před hlavním vchodem. Právě se chystali vejít dovnitř, když Logan zaslechl hlas z amplionu, přerušovaný praskáním. Přehlušil hluk dopravy i štěbetání skupin turistů. Byl to zpěv muezzina svolávajícího věřící k modlitbě. Logan se zastavil a naslouchal. K muezzinovi se připojila další mešita, potom ještě další, zpěv se rozléval do větší a větší vzdálenosti, až se zdálo, že se nese celým městem.

Ucítil, jak ho kdosi zatahal za loket. Rush. Logan se otočil a vešel dovnitř.

Muzeum bylo i v tuto časnou hodinu plné, zástupy zpocených lidí však zatím ještě nedokázaly prohrát kamenné prostory. Venku sluneční svit málem oslepoval, vnitřek muzea se proto zdál až příliš temný. Oba přátelé prošli přízemím, kolem nespočetných soch a kamenických výrobků. Byly tu sice nápisy zakazující fotografovat exponáty nebo se jich dotýkat, Logan však zaznamenal, že mnohé z nich jsou stále ještě vystaveny působení vzduchu, nejsou hermeticky uzavřeny ve vitrínách, a nesou silné stopy toho, že se s nimi nějak manipulovalo. Minuli poslední oddělení a po širokém schodišti vystoupili do prvního poschodí. Zde na kamenných podstavcích spočívaly jeden vedle druhého sarkofágy; připomínaly strážce tohoto světa stínů. Podél stěn stály zasklené vitríny s pohřební výbavou – s předměty ze zlata a fajánse. Vitríny nebyly nijak zvlášť zabezpečené, byly opatřené jen obyčejnými pečeti z olova a drátu.

„Můžu se jít podívat na předměty z hrobky Ramsese Třetího?“ zeptal se Logan. „Myslím, že jsou kus dál odtud po chodbě.“ Ukázal přitom na jedny dveře. „V časopise *Journal of Antiquarian Studies* jsem se nedávno dočetl o alabastrové kanopě, kterou bylo možné použít ke svolávání –“

Rush se však jen omluvně usmál a ukázal na hodinky; pobízel tak Logana ke spěchu.

Šli k dalšímu schodišti, užšímu a bez zábradlí, a vystoupili do dalšího poschodí. Zde již panoval klid, sbírky – stěly s nápisy, fragmenty papyrusů, vybledlé a podléhající zkáze – sloužily spíš vědeckým účelům. Osvětlení bylo tlumené, kamenné stěny působily skličujícím dojmem. Rush se zastavil, vytáhl z kapsy kousek papíru a zkoumal jej. Byl to pláněk, jen tak načrtnutý rukou.

Logan cestou zvědavě nahlížel do pootevřených dveří. Viděl hromádky svitků papyrusu, uložené ve výklencích na policích sahajících od podlahy až ke stropu, spatřil také spousty lahví na víno. V další místnosti byla sbírka masek dávných egyptských bohů Sutecha, Usira, Thovta. Takovéto množství předmětů a nedocenitelných pokladů všude kolem, předmětů pocházejících z dávnověku, doléhalo na přítomné až tísnivě, jako kdyby je zavalilo celou svou tíhou.

Zašli za roh; tam se Rush zastavil před zavřenými dřevěnými dveřmi. Byl na nich zlatý nápis, vybledlý tak, že se téměř nedal přečíst: *Archivy III: Tanis–Sehel–Fajjúm*. Rush na Logana krátce pohlédl, pak se mu podíval přes rameno do prázdné chodby vzadu za nimi. Potom dveře otevřel a vedl Logana dovnitř.

Místnost za dveřmi byla ještě temnější než chodba. Řada oken těsně pod vysokým stropem jen neochotně propouštěla sluneční paprsky, jež se musely prodírat letitou vrstvou špíny. Žádné jiné osvětlení tu nebylo. Kolem všech čtyř stěn stály police s knihami, další police byly přečpané starými časopisy, svázanými rukopisy, zápisníky vázanými v kůži pokryté plísní, byly tu i zjevně neuspořádané, tlusté svazky papyrusů, sešitých řemínky z vyschlé kůže.

Rush zavřel dveře. Logan váhavě vkročil dál do místnosti. Páchlo to tu silně voskem a tlejícím papírem. Bylo to přesně místo, na jakém se on sám tak často cítil jako doma – místo, kde byly uloženy předměty z dávné minulosti, celé skladiště tajemství, hádanek a podivných kronik, trpělivě čekajících, až budou znovu objeveny a vyneseny na světlo.

V podobných místnostech strávil opravdu hodně času, seznamoval se však především se středověkými opatstvími, kryptami v katedrálách a s vyhrazenými fondy univerzitních knihoven. Předměty zde – dávné příběhy a vyprávění, mrtvý jazyk, jímž byla většina z nich sepsána – byly mnohem, mnohem starší.

V koutě stál dlouhý, úzký studijní stůl, kolem něj bylo rozestaveno asi šest židlí. Místnost byla tak temná a tichá, že Logan měl dojem, že je v ní sám. Nyní, když se jeho oči přizpůsobily panujícimu příšeří, však spatřil muže v arabském oděvu. Seděl u stolu zády k nim, shrbený nad starým svitkem. Při jejich příchodu se nepohnul, nepohnul se ani nyní, zdálo se, že je plně zaujat čtením svitku.

Rush se připojil k Loganovi. Potom si tiše odkašlal.

Muž i teď setrval dlouhou dobu bez hnutí, potom se k nim mírně natočil. Stařec – Logan si uvědomil, že je to vskutku starší učenec – se na ně nepodíval, spíš jen vzal na vědomí příchod někoho dalšího. Měl na sobě značně, až dotenka obnošenou šedou dišdašu, vybledlé bavlněné kalhoty a plátěný plášť s kapucí, jež částečně zakrývala prostou černo-bílou ghutru kolem čela. Byl to oděv nemoderní, dokonce i na člověka v pokročilém věku. Vedle něho stál na odřeném keramickém talířku maličký šálek s tureckou kávou.

Logana se přítomnost toho člověka nevysvětlitelně, nemile dotkla, jako kdyby ho doslova bodla. Rush ho sem zcela nepochybně vzal proto, aby se podívali na jakýsi soukromý dokument. Jak ale mají uchovat před tím starým učencem svou záležitost v tajnosti – před člověkem, který se naprosto nezdvořile neobtěžoval vzít je vůbec na vědomí?

Potom – k Loganovu údivu – stařec odstrčil židli od stolu, pomalu, s rozmyslem vstal a otočil se k nim. Na očích měl staré brýle na čtení, popraskané, skla pokrytá vrstvou prachu, záhyby kapuce mu zakrývaly vrásčitý obličej. Stál a díval se na ně očima, jejichž výraz se dal za starými brýlemi jen špatně rozeznat.

„Opozдили jsme se, omlouvám se,“ pronesl Rush.

Muž přikývl. „To nic. Tenhle svitek právě začínal být zajímavý.“